

EDİRNE ROTARY KULÜBÜ 1977

2011 - 2012

Kalyan BANERJEE (UR Bşk.)

Fatih R SARAÇOĞLU (2420.Böl.Guv.)

Erdal ATAÖZDEN (13.Grup.Guv.Yrd.)

Tarih: 27.03.2011

Toplantı No: 1732

Bülten No: 1357

Kuruluş: Mart 1977

Charter : Mart 1980

Başkanımız Muzaffer MEMİŞ yurtdışında olduğundan bu hafta da mektubunu yayınlamayacağız.

20.yy. başında

(Aşağıda 2 eski Edirne Fotoğrafını görüyorsunuz)

Su Terazisi

(1920li yıllar) Eski Cami önünde Bakkalbaşı

MİSAFİRİMİZ :

Burak AKYOL

Çimentoş Kalite Müdürü

İsmail GÜMÜÇDERE Misafiri

Savaş ÜNER

İşletmerci

Halil ALTUĞ Misafiri

Metin CENGİZ

MM.Odası Gen.Sekreteri

Kenan KARAKUŞ Misafiri

Nasip ÇANKAYA

MM.Odası Üyesi

Kenan KARAKUŞ Misafiri

DEVAM KARTI GETİREN ÜYÜMİZ:

Akın TİRYAKIOĞLU

MAZERETLİ ÜYEMİZ :

Gürkan KÖMÜRCÜ – Muzaffer MEMİŞ – Oktay ALEMDAR

ARAMIZDA GÖREMEDİKLERİMİZ :

Hasan ALTUNTAŞ – Kemal KARAKUŞ – Recayi ARAN – Tarık ETKER

DEVAM DURUMU :

70.83

MUTLU GÜNLERİMİZ :

04 NİSAN Sinem GÜLER

Doğum Günü

04.NİSAN Bahar AYAN

Doğum Günü

06 NİSAN Sinan AÇIKGÖZ

Doğum Günü

10.NİSAN Çağla EREN

Doğum Günü

10.NİSAN Halil EGELİ

Doğum Günü

KUTLARIZ.....

Önümüzdeki hafta toplantımız: **03.Nisan.2011** Salı Saat 20.00 ROTARY EVİNDE

Başkan : Muzaffer MEMİŞ

Sekreter : Halil ALTUĞ

Sayman : Reşat AYAN

Üye : Cengiz TUĞLU

Geç.D.B. : Serhad CEYLAN

Bülten irtibat : Faruk ETKER

Tel: (284) 225 25 10 - 213 25 13

edirnerotary@gmail.com - www.edirnerotary.com

Bazı deyimlere dair yorum ve Öyküler!...

BAĞDAT GİBİ DİYAR OLMAZ

Dilimizdeki "Ana gibi yâr, Bağdat gibi diyar olmaz." Sözünün aslı muhtemelen "Ane gibi yar; Bağdat gibi diyar olmaz." şeklindedir. Çünkü sözün aslındaki Ane kelimesi, Bağdat yakınlarındaki sarp bir uçurumun kuşattığı dik bir geçidin adıdır. Bağdat gibi (güzel) şehir, Ane gibide (sarp, ama manzaralı) yar (uçurum) olmaz, demeye gelir. Ancak siz Bağdat'ın Osmanlı için önemine bakınız ki oradaki Ane'yi anne yapıvermiş. Tıpkı "Yanlış hesap Bağdat'tan döner." sözüyle Bağdat'ın eskiden beri bir ilim merkezi olduğunun altının çizilmesi gibi.

ATI ALAN ÜSKÜDAR'I GEÇTİ

Bolu Beyi'ne baş kaldıran ünlü eşkıya Köroğlu (şair Köroğlu ile karıştırılmasın) bir gün atını çaldırılmış. Asil bir hayvan olan atını aramak için tebdil-i kıyafet ile diyar diyar dolaşmış ve sonunda yolu İstanbul'a düşmüş. Atını, satılmak üzere pazara getirilen hayvanlar arasında görünce hemen alıcı rolüne bürünüp,

-Efendi, demiş, bu at güzele benziyor. Ancak binip bir denemek istiyorum. Satıcı onu tanımadığı için binmesine izin vermiş. At, üzerine binen eski sahibini tanıyıp dört nala koşmaya başlamış. Köroğlu, Sirkeci sahiline gelip bol para vererek bir sal kiralamış ve ver elini Üsküdar. Bu arada at cambazı aldatıldığından dolayı kıvrırır durmuş. Köroğlu'yu atıyla birlikte bir sal üzerinde gören cambazın dostlarından biri onu teselli için seslenmiş:

-Üzülme bırak! Atı alan Üsküdar'ı geçti. O adam Köroğlu'nun kendisi idi.

Bugün bu sözü, "İş işten geçti" manasında kullanırız.

ÇİZMEDEN YUKARI ÇIKMAK (ÇİZMEYİ AŞMAK)

19.yüzyılda, Fransız ressamlarından Delacroix Paris'te bir resim sergisi açmıştı. Sergiyi gezenlerden bir kişi, büyükçe bir şövalye tablosunun önünde uzun süre durarak, yakından uzaktan ciddi ciddi seyrederek, beğenmediğini belirten bir biçimde de başını sallarmış. Bu durum ilgisini çeken ressam yanına gelerek sormuş.

-Bu tablo ile çok ilgilendiğiniz belli oluyor.

-Evet demiş adam. Şövalyenin çizmesindeki körük kıvrımlarında hatalar var.

-Pekiyi nasıl anladınız, işiniz bu mu?

-Ben kunduracıyım, çizme dikerim. deyince ressam hemen tuvalini ve boyaalarını getirerek adamın söylediği biçimde çizmeyi düzeltmiş ve gerçekten daha iyi olduğunu görmekten memnun olarak adama teşekkür etmiş. Fakat adam yine tablonun başından ayrılmadan, bu kez de şövalyenin pantolonunda ve kemerinde de hatalar olduğunu belirtince bu çok bilmişliğe dayanamayan ressam,

-Bak dostum demiş, sen çizmecisin, çizmeden yukarı çıkma!

LÂFLA PEYNİR GEMİSİ YÜRÜMEZ

Rivayete göre bir zamanlar İstanbul'da, Edirneli Aksi Yusuf adında bir peynir tüccarı varmış. Madrabaz ve cimri birisi olup Trakya'dan getirttiği peynirleri İstanbul'da satar, artanını da deniz yoluyla İzmir'e gönderirmiş. İzmir'de peynir fiyatları yükseldikçe elinde ne kadar mal varsa gemilere yükletir ama navlunu peşin vermek istemeyerek, kaptanları yalanlarıyla oyalar durur, "Hele peynirler sağ salim varsın, istediğin parayı fazla fazla veririm," diye vaatlerde bulunurmuş. Birkaç kez aldanan tüccar gemi kaptanlarından birisi, yine İzmir'e doğru yola çıkmak üzere iken diklenmiş:

-Efendi, tayfalarım para ödeyeceğim. Geminin kalkması için masrafım var. Navlunu peşin ödemezsen Sarayburnu'nu bile dönmem.

Aksi Yusuf her zamanki gibi,

-Hele peynirler salimen varsın... demeye başlar başlamaz gemici:

-Efendi, lâfla peynir gemisi yürümez. Buna kömür lazım, yağ lazım.

Aksi Yusuf parayı ödemiş. O gün akşama kadar şu bir tek cümleyi sayıklayıp durmuş:

Lâfla peynir gemisi yürümez ha!

AĞZINDABAKLA ISLANMAZ ve AĞZINDAN BAKLAYI ÇIKARMAK

Türkçede bakla ile alâkalı iki deyim vardır. Her ikisinde de illiyet, kurutulmuş baklanın zor ıslanması ve zor yumuşamasıyla ilgilidir. Kurutulmuş baklanın ağza alındığında ıslanıp yumuşaması uzun bir süreyi ilzam eder. Sır saklama ve dilini tutma konusunda kendisine itimat edilemeyen kişiler için "Ağzında bakla ıslanmaz" deyiminin kullanılması bu yüzdendir. Yani duyduğu bir sırrı hemen başkasına anlatır, demlenesiye kadar yahut bir baklanın ıslanacağı müddet kadar olsun beklemez demeye gelir.

Baklayla ilgili diğer deyim baklayı ağzından çıkarmaktır. Deyim, içimizden geçtiği halde mekân ve zaman müsait olmadığı için nezaket veya siyaseten söyle(ye)mediğimiz şeyler için birisinin bizi ikazı zımnında "Çıkar ağzından (dilinin altından) baklayı" demesine işaret eder. Deyimin hikâyesi şöyle:

Vaktiyle çok küfürbaz bir adam yaşarmış. Zamanla kendine yakıştırılan küfürbazlık şöhretine tahammül edemez olmuş.

Soluğu bir tekkede almış ve durumu tekkenin şeyhine anlatıp sırf bu huyundan vazgeçmek için dervişliğe soyunmaya geldiğini söylemiş. Şeyh efendi bakmış, adamın niyeti halis, geri çevirmek olmaz, matbahtan bir avuç bakla tanesi getirtmiş. Bunlara okuyup üfledikten sonra yeni dervişe dönüp tembüh etmiş:

- Şimdi bu bakla tanelerini al. Birini dilinin altına, diğerlerini cebine koy. Konuşmak istediğin vakit bakla diline takılacak, sen de küfretmeme isteğini hatırlayıp o anda söyleyeceğin küfürden vazgeçeceksin. Bakla ağzında ıslanıp da erimeye başlayacak olursa cebinden yeni bir baklayı dilinin altına yerleştirirsin.

Adamcık şeyhinin dediği gibi tekkede kalıp kendini kontrol etmeye başlar. Bu arada şeyh efendi de bir yere gidince onu yanından ayırmamaktadır. Yağmurlu bir günde şeyh ile derviş bir sokaktan geçerlerken bir evin penceresi hızla açılır ve gençten bir kız çocuğu başını uzatarak, "Şeyh efendi, biraz durur musun?" deyip pencereyi kapatır. Şeyh efendi söyleneni yapar. Ancak yağmur sicim gibi yağmaktadır ve sığınacak bir saçak altı da yoktur. Üstelik niçin durdurulduğunu henüz bilmemektedir ve kız da pencereden kaybolmuştur. Bir ara evin kapısına varıp kızın ne istediğini sormak geçer içinden ve tam kapıya yöneleceği sırada kız tekrar pencerede görünür ve,

-Şeyh efendi, der, birkaç dakika daha bekleseniz...

Şeyh içinden "La havle" çekse de denileni yapmamak tarikat adabına mugayir olduğundan biraz daha beklemeyi göze alır. O sırada küfürbaz derviş kendi kendine söylenmeye başlamıştır. Yağmurun şiddeti gittikçe artmakta, bizimkiler de iliklerine kadar ıslanmaktadır. Nihayet pencere üçüncü kez açılır ve kız seslenir:

-Gidebilirsiniz artık!..

Şeyh efendi merak eder ve sorar:

-İyi de evlâdım bir şey yok ise bizi niçin beklettin?

- Efendim, der kız, elbette bir şey var, sizi sebepsiz bekletmiş değiliz. Tavuklarımızı kuluçkaya yatırıyoruz . Yumurtaları tavuğun altına koyarken bir kavuklunun tepesine bakılırsa piliçler de tepeli olur, horoz çıkarmış. Annem sizi geçerken gördü de yumurtaları kuluçkaya koydu.

Münasebetsizliğin bu derecesi üzerine Şeyh efendi,

-Ulan derviş, der, çıkar ağzından baklayı!..

FOYASI MEYDANA ÇIKTI

Kuyumcular yaptıkları yüzük, kolye, küpe gibi ziynetlerde kullandıkları sahte elmasların arka kısmına foya adlı maddeyi sürer, bir çeşit ayna gibi ışıkların yansıtılmasını sağlarlarmış.

Zamanla foyalar çıkar ,dökülür ve elmasın sahte olduğu anlaşılırmış...Buna benzeterek; sahte,yalan işlerin ortaya çıkması anlamında deyim olarak kullanılır.

ŞAPA OTURMAK

Kızıldenizin eski bir adı Şap Denizi imiş. Mercana benzeyen beyaz taşlar bu denizden getirilirmiş. Bu taşlar su altında hacimlerini büyüterek yayılır ve gemiler için tehlike oluşturur.

Seyir haritalarında normal gösterilen yerlerde bu şap kayaları büyüdükleri için tehlikelere neden olurmuş. Eskiden hacca gemiyle giden hacı adayları için en sık başa gelen en önemli tehlike buymuş. Hacı bekleyen ahali" İnşallah bizimkiler şapa oturmaz" deyip dua ederlermiş.

PÜF NOKTASI

Vaktiyle testi ve çanak-çömlek imal edilen kasabalardan birinde, uzun yıllar bu meslekte çalışan bir çırak, kalfa olup artık kendi başına bir dükkan açmayı arzu eder olmuş. Ne yazık ki her defasında ustası ona:

- Sen daha bu işin püf noktasını bilmiyorsun, biraz daha emek vermen gerekiyor.

dermiş.

Ustanın bu sonu gelmez nasihatlerinden sıkılan kalfa, artık dayanamaz vegidip bir dükkan açar. Açar açmasına da yeni dükkanında güzel güzel yaptığı testiler, küpler, vazolar, sürahiler onca titizliğe ve emeğe rağmen orasından burasından yarılmaya, yer yer çatlamaya başlar. Kalfa bir türlü bu çatlamaların önüne geçemez. Nihayet ustasına gider ve durumu anlatır. Usta,

- Sana demedim mi evlâdım; sen bu işin püf noktasını henüz öğrenmedin. Bu sanatın bir püf noktası vardır.

diyen usta tezgaha bir miktar çamur koyar ve,

- Haydi, geç bakalım tezgahın başına da bir testi çıkar. Ben de sana püf noktasını göstereyim.

der.

Eski çırak ayağıyla merdaneyi döndürüp çamura şekil vermeye başladığında usta önünde dönen çanağa arada sırada "püf!" diye üfleyerek zamanla testi çatlatarak olan bazı küçük hava kabarcıklarını patlatıp giderir. Böylece çırak da bu sanatın püf denilen noktasını öğrenmiş olur.

Her sanatın incelik gereken nazik kısmına da o günden sonra püf noktası denilmeye başlanır.

AYAKLARI SUYA ERDİ

Uykuda gezme hastalığı olan kişilerin yatağı etrafına, sahanlar ve tepsiler içinde su koyarlarmış. Hasta, uyku arasında yataktan kalkıp yürürken ayaklan bu sulara deyince uyanırmış.

Günlük hayatta, yanlış bir iş yapmağa yeltenirken, herhangi bir ikazı zerine hatasını anlayarak vazgeçen ve işi doğru yapanlar için "ayaklan suya erdi" deyimini kullanılır.

87 Yaşındaki bir insan yaşlı değildir .

Yukarıdaki görüş, İsrail Cumhurbaşkanı Şimon Peres'e ait.Şimon Peres'i tanıyorsunuz.

Hani Başbakan Erdoğan'ın "Van minut" dediği kişi.87 yaşında ve görevinin başında dergiye verdiği röportajda bakın neler söylüyor:

"Yaşımın 87 olması benim için kesinlikle bir sorun değil.Hiç kimseyi yaşıyla yargılayamazsınız.Yaşlı insanlar genç davranabilir, genç insanlar da eski kafalı olabilir.Bence bir kişiyi, kimliğindeki doğum tarihine bakarak değerlendiremezsiniz.İnsan için önemli olan vizyonu ve enerjisidir. İnsanı bunlarla değerlendirebiliriz."

Şimon Peres'le ilgili bu röportaj beni çok etkiledi.

Geçmişte 80-90 yaşındaki kişilerin neler yaptığını araştırdım.

Picasso, 90'nda nefis eserler veriyordu.

Goethe, Dr. Faustus'u 80'unden sonra kaleme aldı.

Verdi, Otello'yu 73 yaşında, Falstaff'ı 80 yaşında bitirdi.

Mikelanj, 80'li yaşlarında hala yaratıyordu.

İngiliz düşünürü Thomas Hobbes, 90'nını geçtikten sonra bile yazdı.

Peki vücudu ve akli dik ve dinç tutmanın sırları ne?

Hayattan kopmamak.

Öğrenmeyi sürdürmek.

Her yaşta hedefli olmak.

Bu konuda ABD'li ünlü komedyen George Corlin'in ilginç önerileri var:

1. Zorunlu olmayan sayıları çöpe atın. Yaş, kilo, boy.
2. Sadece neşeli arkadaşlarınız olsun. Suratsız negatif insanlara yaklaşmayın.
3. Öğrenmeyi sürdürün. El işleri, bilgisayar, bahçecilik. Beyniniz atıl kalmasın. Atıl kafa iblisin tezgahıdır. İblisin adı da, Alzheimer'dir.
4. Küçük şeylerden zevk almaya bakın.
5. Sık sık, uzun uzun var gücünüzle gülün.
6. Gözyaşları olacaktır. Katlanın, yas tutun, başka yaşantılara geçin.
7. Çevrenizi sevdiklerinizle doldurun. Aileniz, kedi, köpek, kuş, balık,müzik, bitkiler... Ne olursa. Eviniz, sığınağınız olsun! Tadını çıkarın!
8. Sağlığınızın kıymetini bilin. İyiyse, üstüne titreyin. Bozuksa,düzeltilin. Siz kendiniz düzeltemiyorsanız, yardım isteyin.
9. Vicdan azabından uzak durun. Çarşı pazarda gezin, ülkenizi ve yabancı ülkeleri dolaşın. Ama sakın suçluluk ve pişmanlık duygusuna kapılmayın.
10. Sevdiğiniz insanlara, onları sevdiğinizi söyleyin. Her fırsatta sevdiğinizi hissettirin.
11. Hiç unutmayın ki yaşam, aldığınız soluklarla değil, soluk kesen anlarla ölçülür.

Okuyar YAYALAR!ın katkısı ile

ÇOCUKLARA AD KOYARKEN..!!

Amerika'da mahkemede yargıç, tanık kadına kaç çocuğunun olduğunu sorar. Kadın "on" diye cevap verir. Adları sorulunca... Tanık kadın,yargıca

-David, David, David, David, David, David, David, David, David, David... der.

Yargıç bu kez merak eder.

-On çocuğunuzun onunun da adı David mi?

Kadın "Evet" deyince, yargıç merakla:

-Peki çocuklarınız bahçede oynarken onları içeri nasıl çağırırsınız?

Kadın bu soruyu gülümseyerek yanıtlar:

-Ben yüksek sesle bir kez 'David' diye bağırırım, bir anda onu birden eve gelir.

Yargıç yine merak ve de kuşkuyla:

-Peki, yemeğe nasıl çağırırsınız onları?

Tanık kadın yine gülümser:

-Yüksek sesle bir kez, 'David yemek hazır... Haydi sofraya' derim, çocuklarımla onu birden sofrada yerlerini alırlar...

Yargıcın merakı gittikçe artar:

-"Peki..." diye sorar bir kez daha. "İçlerinden yalnızca birine bir şey söylemek istediğinizde ne yapıyorsunuz?"

Tanık kadın bu soruyu da kolaylıkla yanıtlar:

-O zaman soyadlarıyla çağırırım...